

Křesťané a nekřesťané, lidé věřící a lidé nevěřící, lidé zbožní a bezbožní, vyznavači a pohané. Sestry a bratři, lidstvo je rozděleno. Dělí se nejen podle barvy pleti či podle jazyka, dělí se i podle vztahu k evangeliu. Neříkám vám žádnou novinku. Toto rozdělení ve věcech víry prožívá dnes a denně každý z nás. Dělicí čára mezi vírou a nevírou vede mezi kolegy a přáteli, vede jednotlivými generacemi – staří jsou víře spíše nakloněni, mladoši o víře takřka nic nevědí. Dělicí čára mezi vírou a nevírou vede také jednotlivými rodinami. Mezi rodiči a dětmi, mezi manželem a manželkou. Vždyť vám neříkám nic nového. Jedni věří Kristu, druzí nikoliv. Proč tomu tak je? Proč se evangelium u někoho uchytí a u jiného neuchytí? Musí být společnost takto rozdělena na lidi, kteří mají radost z evangelia, a na lidi, kterým evangelium nic neříká?

Je to velká otázka, která doprovází křesťanství od samého počátku. Zabýval se jí i apoštol Pavel. Jakožto významný misionář měl co povědět k tomuhle tématu. Obcházel města v Malé Asii i v Řecku a seznamoval lidi s evangelium. Pavel se pohyboval na oné jemné hraně mezi vírou a nevírou. Na vlastní oči mnohokrát viděl, jak se člověk otočí ve svém způsobu života a začne žít podle Ježíšova učení. Začne žít v Ježíšově Duchu, začne do sebe nasávat jeho svatost. A Pavel jistě také mnohokrát viděl lidi, kteří opakovaně slyšeli evangelium, užuž se zdáli být nachýleni k obratu, a přece se v nich nic nezměnilo. Zůstali u svého dřívějšího přesvědčení. Je snad evangelium málo účinné? Zabírá jen na některé, zatímco jiné nechává netečnými? A vůbec – rozhlašuje apoštol evangelium správně? Nezapomněl omylem na něco? Nenechává si schválně něco pro sebe a pro hrstku vybraných? Nezasťirá, nezahaluje před druhými část pravdy?

A Pavel vysvětluje: ***Je-li naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě.*** (3) O kom Pavel mluví? Kdo spěje k záhubě? Nejsou tohle příliš tvrdá slova na hlasatele Boží lásky? Mluvit o záhubě, o zkáze těch, kterým je evangelium zahaleno. Jenže apoštol nemůže mluvit jinak. Osobně poznal Ježíšovu cestu jako nejlepší způsob života. K životu vede to, co prosazoval Kristus. Ježíš se hlásil k odpuštění, k laskavému,

promíjejícímu srdci. Hlásil se k pravdě a spravedlnosti, padni, komu padni. Hlásil se k důvěře vůči Bohu, k prosté, nestrojené důvěře, jakou mívají děti. Takový život žil Pavlův Mistr. K takovému životu se Bůh přiznal, uznal jej za perspektivní, hodný pokračování a proto odvalil o velikonočních kámen od hrobu. Aby Kristus žil dál, aby se ukázalo, že život v tomhle duchu ob stojí. Od Ježíše Pavel odkoukal, jak vypadá pořádný život. Jaký směr má správný život, jaké úsilí jej naplňuje. Úsilí o víru, naději a lásku. Existuje snad něco lepšího? Je lepší nějaký život bez víry, naděje, bez lásky? Křesťané na základě své zkušenosti s Kristem tvrdí, že ne. Neexistuje žádný lepší život nežli život ve víře v Boha, život učedníků Kristových. Všechno ostatní je jen míjení pravého cíle. Život protékající mezi prsty.

Evangelium

je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě, kteří hynou.

Ti, kteří se vytrácejí ze života. Nepídí se po životě. Nepátrají důsledně po tom, co je nosné a smysluplné. Nesnaží se důkladně pojmout život, proto jim uniká. Nejdou za životem, jaký žil naplno Ježíš, a proto plný život nemají.

Není to lehké přemýšlení, proč u nás víra funguje a u našich blízkých nikoliv. Bolestné přemýšlení. Bolestné hned ze dvou důvodů. Jednak nás trápí, že nevěří. Že nepřijali a neznají spolehlivý a nevyčerpatelný zdroj života, kterým je sám Stvořitel. No a zadruhé nás trápí naše neschopnost. I kdybychom se rozkrájeli, nemůžeme nikoho k víře přimět, donutit jej, nalít mu radost z evangelia do srdce. Nejde to. Obzvlášť rodiče to zažívají u svých dětí. I kdybychom se za ně modlili do nekonečna, na všechny možné hodiny náboženství a konfirmačního cvičení je posílali, stále nebudeme mít jistotu. Stále není rozhodnuto. Ani při nejlepší vůli nedokážeme rozhodnout, kdo z našich milých přijme evangelium a komu zůstane zahaleno, Kdo – slovy Pavlovými – zamíří do záhuby místo do života.

Není to lehké přemýšlení, proč jedni nalézají radost z Krista a druhým zůstává zahalena. Bolestné přemýšlení, ale nemůžeme se mu vyhnout. Patří k realitě. Jak se vlastně rozhoduje, kam se kdo zařadí? Apoštol Pavel vysvětluje: ***Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia.***

(4)

Zní to tvrdě. Bůh tohoto věku je oslepil. Za bohem tohoto světa si lze představit všechno, co vládne dnešní době, všechny síly, které ovládají kulturu, hospodářství, veřejné mínění. To vše dokáže pozornost člověka odvést od víry. Máme nad tím plakat a naříkat? Máme se snad děsit, že kolem existuje taková tajemná a silná moc, která se zmocňuje lidí, takže ze svých všedních dnů neprohlédnou až k evangeliu? Bůh tohoto věku. Vypadá snad jako nevypočitatelné, neuchopitelné božstvo, které strhává lidi do záhuby. Jako záškodník, který nabourává, který podkopává Hospodinovu snahu o lidskou záchranu.

Jenže takhle to apoštol Pavel nemyslel. On neměl strach z *boha tohoto světa*. A už vůbec nechtěl nikoho světavládce strašit. Pavel nazývá bohem světa souhrnně všechny síly, které odvádějí od evangelia, které lidem zaměstnávají zrak a mysl. Síly, které ulpívají na povrchu a zahalují věci podstatné. Ale strach, strach z nich Pavel nemá. Nebojí se jich. Všelíkové síly se ve světě bohorovně sápu po moci, to ano, ale žádná z nich nezvítězí. Neplatí vystrašený názor, že koho bůh světa opanuje, ten je na věky ztracen. Omyl. Nikdo zde není na věky ztracen a zatracen. Pavel nebere vážně žádného boha, pouze Hospodina, živého Boha Izraele. Nadvláda bohů není nezvratná. Člověk z ní může uniknout. Proto se Pavel namáhá a cestuje křížem krážem římskou říší, aby pomáhal druhým uniknout z moci falešných bohů. Proto se z Pavla stal misionář, aby rozhlašoval, že nad člověkem nevládne ani žádné božstvo, ani osud. Je možná změna v životě každého člověka, jinak by Pavlovo úsilí bylo marné, když vybízí lidi k obratu. Je možná změna u každé člověka. O orientaci svého života si rozhoduje každý sám. Zda bude otročit cizím nárokům, nebo zda půjde cestou do svobody. Zda bude sloužit různým bohům, či zda bude sloužit Bohu jedinému a pravému. Zda se bude radovat z evangelia, nebo zda se bude radovat z něčeho jiného.

Sestry a bratři, odsud vychází naděje pro lidi věřící i nevěřící. Pro všechny, kteří nám leží na srdci. Lze se rozhodnout. Tak vyzýval Eliáš na hoře Karmel shromážděné Izraelce, ať se rozhodnou, ať si vyberou. Ať klidně opustí pohanského boha Baala, on je drzet nebude. Změna je možná. Obrat v životě je uskutečnitelný. Kdykoliv. Kromě o zahalení a slepotě nevěřících myslí píše Pavel dále: ***Neboť Bůh, který řekl „ze tmy ať zazáří světlo“, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.***

(6)

Bůh tvoří světlo uprostřed tmy. Co bohové světa zahalují a zatemňují, to Hospodin prosvětluje a osvětluje. Mnohý náš příbuzný, přítel či známý dnes nepřijímá evangelium, ale i k němu po troškách proniká Boží světlo. A snad časem pozná, že Ježíš ukazuje nejlepší variantu života.

Dnes je svátek Kristova zjevení. Náš pán se ukázal, zjevil se nejen vyvolenému izraelskému národu. Ukázal se i pohanským národům. Novorozenému králi se k jeslím přicházejí poklonit i mudrcové od východu. Svátek Kristova zjevení odkazuje, že evangelium je přístupné všem lidem. I bezvěrcům se zastřeným pohledem na víru. Hospodin Bůh dokáže prozářit i závoj pochyb, který je halí. Nikdo není beznadějně spoután silou nějakého konkurenčního boha světa. Lze spatřit slávu Boží ***ve tváři Kristově.*** (6) Na Ježíšovi se ukazuje, co je Bůh zač – ochotný jít i do lidské bídy, ochotný žít bez hmotného bohatství, zato však se srdcem bohatým na radost, důvěru, na přátele. Pro nás to není žádná novinka. Pravidelně rozjímáme o Ježíši, zkoumáme a uplatňujeme jeho učení. Jenže zdaleka ne pro všechny se evangelium stalo radostnou novinou. Při svátku Kristova zjevení máme myslet na právě na ty své bližní, kteří v Krista nevěří. A máme na ně myslet ne se sklíčeností, nýbrž s

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 24 Leden 2008 22:09 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 14:43

nadějí. Přece si dnes připomínáme a slavíme, že se Kristus ukazuje. Ukazuje se všem. Kdo chce, ten v něm nalezne život. Bůh osvětluje lidská nitra, Kristus září. Jak o něm začal psát evangelista Jan:

V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.

(Jan 1,4-5)

Amen.

1. Královská 18,17-21 111, 306, 290, 544 Jan 1,1-5

Kázání na slavnost Kristova zjevení, 6. ledna 2008.